

Baby Blue

Zou ze veranderd zijn? Ze had altijd een rokje aan. Precies mijn type. Of misschien houd ik van rokjes dankzij haar.

Ze is dapperder dan ik. Nog steeds. Ze vroeg hoe het met me ging, na al die tijd. Of ik zin had om te lunchen.

Bij de Ysbreeker, zei ik.

Ik weet niet meer wie ik toen was. Misschien kan zij het me vertellen.

“Ik herkende je bijna niet”, zegt ze.

“Hmm.”

“Hoe gaat het?” vraagt ze.

“Goed”, lieg ik.

We klikken nog. Natuurlijk. Ze geeft les, ze maakt muziek. Ze is vrolijk.

“Kijk die hipsteraziat”, zegt ze.

“Je bent niks veranderd”, zeg ik. Ik bestel koffie verkeerd. Ik zou haar het liefst meenemen naar een ver land, zoals ze daar zit. Mijn laarzen in het zand gooien, de duinen op rennen en naar beneden suizen in de zon.

“Hoe lang heb je nog?” zeg ik.

“Kwartiertje.”

“Laten we een stukje wandelen. De Weesperzij op en af.” De tijd dat we handjes vasthielden is voorbij. Met lichte aanrakingen laat ik haar weten waar we heen lopen. Dat is gebleven. We komen bij de fietsen, en ik zeg het maar gewoon.

“Heb je zin om nog een keer af te spreken? Een date, bedoel ik.”

“Ik weet het niet, ik zou weer helemaal aan het idee moeten wennen”, zegt ze. Ze huilt.

“Kom eens hier”, zeg ik.

“Je hebt me zo gekwetst”, zegt ze. Ze maakt zich los uit mijn armen.

“Ik snap het. Maar ik deed wat ik kon, toen. Laten we kijken of het net zo leuk is als vroeger.” Ze kijkt me aan. Haar ogen schitteren.

“Ik probeer je te overtuigen, sorry”, zeg ik.

“We zien wel. Verzin maar iets leuks”, zegt ze. Ze kust me op mijn linkerwang.
De tijd staat even stil, en ze is weg.